

५. वसंतहृदय चैत्र

दुर्गा भागवत (१९१०-२००२) :

लोकसाहित्य, समाजशास्त्र, बौद्ध वाङ्मय यांच्या अभ्यासक, ललित लेखिका. गाढा व्यासंग, सूक्ष्म निरीक्षणशक्ती, भावोत्कटता, चिंतनशीलता आणि संवेदनाप्रधान भाषा ही त्यांच्या लेखनाची वैशिष्ट्ये होत. 'ऋतुचक्र', 'व्यासपर्व' आणि साहित्य अकादमी पुरस्कारप्राप्त 'पैस' ही दुर्गाबाईंच्या ललित लेखनाची शिखरे होत. 'लोकसाहित्याची रूपरेखा' हा लोकसाहित्य या विषयावरील ग्रंथ, 'राजारामशास्त्री भागवत: व्यक्ति आणि वाङ्मय', 'केतकरी कादंबरी' हे त्यांचे महत्त्वपूर्ण ग्रंथ आहेत. 'सिद्धार्थजातका'च्या सात खंडांचे अनुवाद हे दुर्गाबाईंचे बहुमोल कार्य आहे.

प्रत्येक ऋतूचा आपापला स्वभाव असतो. हा स्वभाव निसर्गाच्या विविध रूपांतून प्रतिबिंबित होतो. या पाठातून वसंत ऋतूतील चैत्राचे मनोज्ञ दर्शन घडते. वसंत ऋतूची चाहूलच खरी मनोहारी! त्यातून चैत्रातील निसर्ग अनुभवणे, हा सर्वार्थाने आनंदानुभव! निसर्गातील घटकांचे सूक्ष्म निरीक्षण आणि ते शब्दांत मांडण्याचे लेखिकेचे कसब यांमुळे 'वसंतहृदय चैत्र' हुबेहूब डोळ्यांसमोर उभा राहतो.

फाल्गुन, चैत्र आणि वैशाख हे तीन महिने वसंताच्या पुष्पमुद्रेचे चिन्ह ल्यालेले असे महिने आहेत. एक दुसऱ्यात मिसळला आहे. तरी पण चैत्र हा खरा वसंतात्मा आहे, मधुमास आहे. या ऋतुराजाचे किंवा मधुमासाचे लक्षण ज्ञानेश्वरांनी सुंदर रीतीने वर्णन केले आहे :

जैसे ऋतुपतीचे द्वार । वनश्री निरंतर

तोळगे फळभार लावण्येसी ।।

ऋतुपतीच्या दवारी वनश्रीचे म्हणजे नवपल्लवांनी गर्द झाकलेल्या फुलांनी डवरून गेलेल्या वृक्षलतांचे दर्शन. हे दर्शन तर फाल्गुनातच घडते. मग मधुमासाचे वैशिष्ट्य कशात आहे? या महिन्यात ते सारे सौंदर्य तर आहेच; पण फळांचेही रूप दृष्ट लागेलसे असते. फुलांतून, फळांतून मधुरस वाहत असतो.

चैत्रातल्या पालवीचे रूप कुठेही मोठे मनोहर; पण ही पिंपळाची झाडे पाहा, कशी गहिन्या गुलाबी पानांच्या रेशमी पताका नाचवत उभी आहेत ती. जुनी पाने गळता गळता नवी येत होती म्हणून शिरीषासारखी ही पालवी पहिल्याने डोळ्यांत भरत नव्हती; पण सारी नवी पाने आल्यावर खरोखरच उन्हात जेव्हा ही भडक गुलाबी पाने चमकतात, तेव्हा जणूकाही सुंदर पुष्पांचे गेंदच या झाडावर फुलले आहेत असे वाटते. इतर झाडांची पालवी फार लहान असल्याने फार हलत नाही; पण या पानांची सारखी सळसळ. त्यातल्या त्यात आमच्या घराजवळ एक पिंपळाचे झाड आहे, ते तर फारच बहारीचे दिसते. त्याच्यावर मधुमालतीची प्रचंड वेल चढली आहे. चारी

बाजूंनी अगदी मध्यापर्यंत त्या झाडाला तिने वेढून टाकले आहे आणि आता ही मधुमालती गुलाबी गेंदांनी खच्चून भरली आहे. आता फुलायला आणखी जागा नाही, अशी दाटी पिंपळाच्या तांबूस पानांची आणि या गुच्छांची झाली आहे आणि नुसती पालवीच नाही तर हिरवी फळेही इतर झाडांप्रमाणे यांच्या फांदीफांदीला ओळीने चिकटून बसली आहेत.

सर्व फुलांत अतिशय हिरिरीने कोणी नटले असेल तर ही उग्रगंधी घाणेरी, किती शोभिवंत आणि दुरंगी फुलांच्या गुच्छांनी ती भरली आहे. गुलाबी फुलांत एखादे पिवळे, पिवळ्यांत एखादे गुलाबी, शेंदरी व पिवळा, पिवळा आणि जांभळा, लाल आणि पांढरा, जांभळा आणि गुलाबी, शेंदरी आणि जांभळा, किती म्हणून या झाडाच्या दुरंगी फुलांच्या रंगांचे वर्णन करावे? वास्तविक हे कुठलेच दोन रंग स्वाभाविकपणे एकमेकांच्या शेजारी एरवी शोभणारे नाहीत; पण निसर्गाच्या दुनियेत कुठलेही भडक व एरवी विसंगत वाटणारे रंग विशोभित दिसत नाहीत, उलट एकमेकांची शोभा

वाढवतात. गुजरातेत बऱ्याच भागांत वृक्षवनस्पतींचा दुष्काळ. तिथे या झाडाला भलतेच महत्त्व आहे. आपण तुच्छतेने घाणेरी म्हणतो तिला आणि तिच्या अतुलनीय रंगसौंदर्याला उपेक्षून पुढे जातो; पण गुजरातीत 'चुनडी' असे सुंदर व यथार्थ नामाभिधान या झाडाला दिलेले आहे आणि या फुलाचे हे नाव ऐकल्यावर काठेवाडी व राजपुतान्यातल्या चुनड्यांच्या भडक रंगांचे रहस्य मला उमगले. भडक विशोभित रंग म्हणून त्यांची पुष्कळदा कुचेष्टा केली जाते. जी रंगाची मिश्रणे आम्ही आमच्या वस्त्राभरणात कटाक्षाने टाळतो, तीच या लोकांनी शतकानुशतके निसर्गाच्या प्रेरणेप्रमाणे शिरोधार्य मानली. भारतीय रंगाभिरुचीचे मूळ प्रादेशिक वातावरणात आणि नैसर्गिक आविष्कारात असलेले पाहून मोठे नवल वाटते.

तशीच ही माडाची आणि सुरमाडाची झाडे पाहा. माडाची झाडे बारमहा हिरवी आणि फळांनी भरलेली दिसतात. पल्लवांचा नखरा त्यांना माहीतच नाही जसा; पण फाल्गुन लागला, की त्यांच्या माथ्यावर अधिक फिक्या रंगाचे जावळ भुरभुरल्यासारखे वाटते. त्यांच्या पानांच्या गाभ्यातून वाढलेल्या नारळांच्या लंगरांच्या वर होडीच्या आकाराचे पेव फुटते आणि त्या सुक्या कळकट पेवातून वेताच्या रंगाच्या फुलांच्या लोंब्या बाहेर पडतात. चैत्राच्या मध्यापर्यंत या लोंब्या दिसतात. नारळाची फुले निर्गंध आणि टणक; पण झाडाखाली पडलेल्या फुलांच्या राशीतून चार-दोन फुले उचलून घेऊन जरा निरखून पाहा. त्यांचा तो टणकपणा तुम्हांला बोचणार नाही. पाकळ्यांच्या गुळगुळीत स्पर्शाने बोटें सुखावतात. तीन पाकळ्यांची फिक्या पिवळ्या रंगांची ही फुले. आत तशाच रंगांच्या केसरांची दाटी. तीन पाकळ्यांचा हा फुलांचा पेला पाहून, त्यांच्या आकाराचे सौंदर्य पाहून तुम्ही मुग्ध झाल्याखेरीज राहणार नाही. प्रचंड नारळाचे हे नखाएवढे फूल पाहून मोठी गंमत वाटते!

शेजारचे कडुनिंबाचे झाड निळसर फुलांच्या तुऱ्यांनी भरून गेले आहे. त्यांचा सुगंध रात्रीच्या वेळी अतिशय मनोरम वाटतो. त्याच्या शेजारीच कडवट उग्र वासाचे करंजाचे झाडही संबंध फुलले आहे. करंजाच्या फुलांचे रूप अलौकिक असते. अगदी नखाएवढी कळी; करंजीच्याच आकाराची, पांढरी, हिरवी; पण फूल उमलले की किती निराळे दिसते. आत एक निळी-जांभळी नाजूक सुंदर कळी आणि तिच्या डोकीवर अर्धवर्तुळ अशी पांढरी टोपी. जणूकाही टोपडे घातलेला बाल घनश्यामच या फुलांच्या रूपात अवतरला आहे. रस्त्यावर पडलेला या फुलांचा खच फार रमणीय दिसतो.

चैत्रातल्या पर्णशोभेचे आणि फळशोभेचे वर्णन आंब्या-फणसाशिवाय पूर्ण होणार नाही. वसंताशी पौषाअखेरीपासूनच मोहोरून सहकार करणारे हे आंब्याचे झाड. लांबलचक देठांना लागलेले कैऱ्यांचे हिरवे गोळे वाऱ्याबरोबर झोके घेत असताना किंवा पोपट किंवा कावळे त्या पाडाला लागल्या आहेत की नाहीत ते पाहण्याकरिता त्यांना चोर्चीनी प्रहार करतात, तेव्हा मोठी मौज दिसते. गावाबाहेरच्या झाडांतून कोकिळांचे कूजनही बहुधा याच झाडांवर चालत असते. कैऱ्या जून झालेल्या असतानाच एकीकडे पाने झडत असतात; पण झाड रूक्ष असे कधीच दिसत नाही. चैत्रात याही झाडाला पालवीचे घोंसच्या घोंस लागतात आणि कैऱ्यांबरोबर तेही झोके घेतात. माघातले मोहोरांच्या झुबक्यांनी भरलेले व सुगंधाने दरवळलेले झाड सुंदर की आताचे, हे सांगणे कठीण आहे.

आणि फणस? त्याला नजरेत भरण्यासारखी पालवी नसली तरी तेही टवटवीत दिसते आहे आणि त्याची फळे पायापासून डोकीपर्यंत लादली गेलेली नजरेत भरताहेत. फणसाला फुले धरत नाहीत तर पौष-माघात त्याला हिरवे कोके येतात. फुगीर मिरचीसारखे. मग एकेक कोका दुभंगतो. वरचे टरफल तपकिरी होऊन गळते. आतला हिरवा फणस गुळगुळीत, तुकतुकीत असतो. मग काही दिवसांनी त्यावर खसखशीसारखे बारके दाणे दिसू लागतात. ते दाणे वाढून पांढऱ्या किडीसारखे तंतू बनतात. त्यांच्या खालून काटे वाढतात आणि ते तंतू गळले, की संपूर्ण अवयवांनी युक्त पण आकाराने मुसुंब्याएवढा फणस तयार होतो. अगदी बुंध्यापासून ते धरतात. कधी कधी फळ अर्धे मातीत पण गाडले जाते.

रूपरसगंधमय अशा या चैत्र मासाची शोभा झाडावरच्या काही बांधल्या जाणाऱ्या आणि काही बांधल्या गेलेल्या पक्ष्यांच्या घरट्यांनी पूर्णत्वाला येते. ठिकठिकाणी काही लोंबत्या आकाराची, तर काही वाटोळी चेंडूसारखी, तर काही पसरट गोल, अशी ही काळीकबरी घरटी म्हणजे वसंताच्या चित्रलिपीतली सुंदर विरामचिन्हे वाटतात मला. माधुर्याचा हा थेंब अभिरुचीला पुरेसा वाटतो आणि म्हणूनच निसर्गाच्या विराट चित्रलिपीचा शोध घेण्यापेक्षा मला या स्थूल विरामचिन्हांकडेच पाहायला जास्त आवडते.

(ऋतुचक्र)

कृती

(१) पाठाच्या आधारे दिलेल्या वैशिष्ट्यांवरून झाडाचे नाव लिहा.

वैशिष्ट्ये

झाडाचे/वेलीचे नाव

(अ) निळसर फुलांचे तुरे	
(आ) गुलाबी रंगांची कोवळी पालवी	
(इ) गुलाबी गेंद	
(ई) कडवट उग्र वास	
(उ) दुरंगी फुले	
(ऊ) तीन पाकळ्यांचे फूल	
(ए) पायापासून डोकीपर्यंत लादली गेलेली फळे	

(२) खालील संकल्पनांचा तुम्हांला समजलेला अर्थ स्पष्ट करा.

- (१) चैत्र हा खरा वसंतात्मा, मधुमास आहे.
- (२) काळीकबरी घरटी चित्रलिपीतली सुंदर विरामचिन्हे वाटतात.

(३) योग्य जोड्या जुळवा.

‘अ’ गट

‘ब’ गट

(१) लांबलचक देठ	(अ) माडाच्या लोंब्या
(२) अर्धवर्तुळ, पांढरी टोपी	(आ) कैऱ्याचे गोळे
(३) भुरभुरणारे जावळ	(इ) करंजाची कळी

(४) खालील तक्ता पूर्ण करा.

शब्द	अर्थ
निष्पण	पाने निघून गेलेला
निर्गंध	
निर्वात	
निगर्वी	
निःस्वार्थी	

(५) खालील वाक्यांत योग्य ठिकाणी कंसातील योग्य वाक्प्रचार वापरून वाक्ये पुन्हा लिहा.

(रुंजी घालणे, कुचेष्टा करणे, पेव फुटणे, व्यथित होणे)

(अ) लहानसहान अपयशाने दुःखी होणे अयोग्यच.

(आ) गुंजारव करत भ्रमर फुलांच्या अवतीभोवती फिरत असतात.

(इ) मोठ्या माणसांबद्दल चुकीचे बोलणे हासुद्धा अपराधच.

(ई) सध्या घरामध्ये उंदरांची संख्या वाढल्याने अनेक पाहुण्यांच्या पिशव्या कुरतडल्या गेल्या आहेत.

(६) खालील शब्दांमधील प्रत्यय ओळखून तक्ता पूर्ण करा.

शब्द	प्रत्यय	त्याच प्रत्ययाचा वेगळा शब्द
(१) अतुलनीय		
(२) प्रादेशिक		
(३) गुळगुळीत		
(४) अणकुचीदार		

(७) खालील वाक्यांतील अधोरेखित नामांचा प्रकार ओळखून चौकटीत लिहा.

(अ) अश्विनीला पुस्तक वाचायला आवडते.

(आ) अजय आजच मुंबईहून परत आला.

(इ) गुलाबाचे सौंदर्य काही निराळेच असते.

(ई) रश्मीच्या आवाजात वेगळाच गोडवा आहे.

(८) खालील ओळी वाचून दिलेल्या शब्दांसाठी त्यातून योग्य पर्यायी शब्द शोधून लिहा.

जो आपल्या आनंदात सोबत असतो, दुःखात सोबत करतो आणि आपण जर वाट चुकत असू तर कान पकडून आपल्याला योग्य वाट दाखवतो, तोच खरा मित्र असतो. काय करावे हे सांगत असताना काय करू नये हे सांगणेही महत्त्वाचे असते.

(अ) कर्ण- (आ) सोबती- (इ) मार्ग- (ई) हर्ष-

(९) स्वमत.

(अ) चैत्रातल्या पिंपळाच्या नवपालवीच्या रूपाचे सौंदर्य तुमच्या शब्दांत लिहा.

(आ) चैत्र महिन्यातील पक्ष्यांच्या घरट्यांना लेखिका वसंताच्या चित्रलिपीतली विरामचिन्हे म्हणतात, या विधानाची सत्यता पटवून द्या.

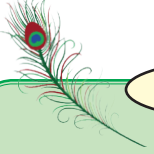
(इ) वसंतऋतूशी निगडित तुमची एखादी आठवण समर्पक शब्दांत लिहा.

उपक्रम :

ऋतुमानानुसार तुमच्या परिसरात फुलणाऱ्या झाडांची नावे व वैशिष्ट्ये यांची आंतरजालाच्या साहाय्याने माहिती मिळवा आणि त्या माहितीचा संग्रह करा.

प्रकल्प :

पाठात उल्लेख आलेल्या झाडांच्या वैशिष्ट्यांचा अभ्यास करून त्याचा तक्ता तयार करा.

भाषासौंदर्य

झाड

‘झाड म्हणजे काय’ असा प्रश्न कुणाला विचारला, तर तो काय उत्तर देईल ? काहीजण म्हणतील, ‘झाड म्हणजे गवत नव्हे’, तर आणखी काहीजण म्हणतील, ‘झाड म्हणजे वेल नव्हे’. खरंच ‘झाड’ म्हणताच आपल्या मनात काय उभं राहतं ? ज्याची मुळं खोलवर जमिनीत गेली आहेत, ज्याला एक छोटा-मोठा बुंधा आहे, अनेक शाखा म्हणजे फांद्या आहेत आणि त्या शाखा हिरव्यागार पानांनी आणि रंगीबेरंगी फुलांनी किंवा फळांनी बहरलेल्या आहेत, असंच दृश्य मनासमोर येईल ना ?

झाड, झुडूप, झाडोरा, वृक्ष, महावृक्ष अशी झाडसृष्टीची विविध नावं आपण ऐकतो. झाडाच्या आसपास वाढलेली झुडपं तुम्ही पाहिलेली असतील, त्यांचं रूप झाडाचंच असतं; पण अपेक्षित उंची, डौलदारपणा या गोष्टी तिथं नसतात. ‘झाडोरा’ हा शब्द सहसा कधी येत नाही, तो ‘झाडझाडोरा’ असाच येतो. झाडझाडोरा म्हणजे एखाद्या छोट्या-मोठ्या भूप्रदेशावरची सर्व प्रकारची झाडं अन् त्या भोवतीची झुडपं व अन्य वनस्पतिसंग्रह. गंमत म्हणजे ‘झाडा’चा वृक्ष झाला, की लगेच नपुंसकलिंगी असलेलं झाड पुल्लिंगी होतं. भरपूर उंची आहे, बुंधा चांगला जाडजूड आहे आणि असंख्य फांद्या-पानांनी डवरलेलं आहे, असं झाड दिसलं, की आपण त्याला ‘वृक्ष’ म्हणतो आणि याहीपेक्षा आकारमानाने व उंचीने मोठं, दाटीवाटीने बहरलेलं आणि कित्येक वर्षांचं आयुष्य असलेलं असं जे झाड असतं, त्याला ‘महावृक्ष’ म्हणतात.

संस्कृतमध्ये झाडासाठी ‘तरु’ हा शब्द आहे. तो आपण मराठीतही वापरतो. विशेषतः कथा-कवितांमध्ये हा शब्द बरेचदा आढळतो.

हिरवीगार झाडं डोळ्यांना व मनाला शांतता देतात. झाडावर निरनिराळे पक्षी येतात. त्यांची छोटी-मोठी रूपं आल्हाददायक असतात. शिवाय झाड स्वतः अंगावर ऊन झेलून आपल्याला सावली देत असतं. तुम्ही तुमच्या विज्ञानाच्या पुस्तकात वाचलंच असेल, की झाडं दिवसा हवेतला कार्बन डायऑक्साईड हा वायू शोषून घेतात अन् ऑक्सिजन वायू बाहेर सोडतात. इतकंच नव्हे, तर आपलं अवघं जीवनच वृक्ष-वनस्पतींवर अवलंबून असतं, म्हणूनच प्रत्येकानं एक झाड लावून, त्याची निगा राखून, त्याचं संवर्धन करायला हवं.

(गंमत शब्दांची- डॉ. द. दि. पुंडे)

❁ बालसाहित्यिका-गिरिजा कीर (स्थूलवाचन)

डॉ. विजया वाड (१९४५) :

प्रसिद्ध लेखिका व बालसाहित्यिका. त्यांची कथा, कादंबऱ्या, नाटके तसेच बालांसाठी-कथा, कादंबऱ्या, नाटके अशी सुमारे ११७ पुस्तके प्रकाशित आहेत. मराठी विश्वकोश मंडळाच्या त्या ९ वर्षे अध्यक्ष होत्या. विश्वकोशाच्या ग्रंथवाचन स्पर्धांच्या कामगिरीबद्दल कोलंबो विद्यापीठाकडून डी.लिट् ही पदवी त्यांना प्रदान करण्यात आली. साहित्यक्षेत्रातील महाराष्ट्र राज्य पुरस्कार, महाराष्ट्र साहित्य परिषदेचा पुरस्कार, शिक्षण क्षेत्रातला जिजामाता पुरस्कार यांसह वेगवेगळ्या ९५ पुरस्कारांनी त्यांना सन्मानित करण्यात आले आहे. सन २००७ साली सांगली येथे झालेल्या मराठी बालकुमार साहित्य संमेलनाच्या त्या अध्यक्ष होत्या. त्यांचे 'अंतरंग', 'अभिनेत्री', 'अक्षांश रेखांश' या कादंबऱ्या; 'आपली माणसं', 'ऋणानुबंध', 'गप्पागोष्टी', 'हृदयस्पर्शी' हे कथासंग्रह; 'एक हिरवी गोष्ट', 'तिची कहाणी', 'त्या तिघी' ही नाटके; 'झिप्री', 'बिट्टीच्या बारा बाता' या बालकादंबऱ्या; 'उत्तम कथा', 'अद्भुत जगाच्या सफरीवर', 'गोष्टी घ्या गोष्टी' इत्यादी बालकथा; 'चिंगू चिंगम', 'दोन मित्र', 'बंडू बॉक्सर' ही बालनाटके इत्यादी विपुल लेखन प्रसिद्ध आहे.

काही नावे वलयांकित असतात तर काही हृदयांकित असतात, गिरिजा कीर हे नाव मात्र वलयांकित असूनही हृदयांकित आहे, कारण त्यांच्या लेखनप्रवासाला माणुसकीची किनार आहे. दैनिके, मासिके, नियतकालिके, पुस्तके, आकाशवाणी, दूरचित्रवाणी अशा सर्व माध्यमांतून लीलया संचार करणाऱ्या, उत्तम कथाकथनाने मने जिंकणाऱ्या या लेखिका. प्रस्तुत पाठातून गिरिजा कीर यांच्या नाटिका, चरित्रे, कथासंग्रह, बालसाहित्य यांची डॉ. विजया वाड यांनी रसास्वादाच्या अंगाने ओळख करून दिली आहे. एखाद्या साहित्यकृतीकडे बघण्याचा आस्वादात्मक दृष्टिकोन विकसित होण्याच्या उद्देशाने प्रस्तुत पाठ समाविष्ट करण्यात आला आहे.

आपल्याला एखादी गोष्ट आवडली किंवा आवडली नाही तर त्या आवडीनिवडीचे विश्लेषण आपल्याला करता यायला हवे. त्या गोष्टीच्या चांगल्या गुणांचे किंवा तिच्यातील दोषांचे विवेचन करता यायला हवे. एखादं पुस्तक तुम्हांला खूप आवडलं तर त्यातल्या कोणत्या गोष्टी आवडल्या हे मांडणे म्हणजे रसास्वाद होय. एखादी गोष्ट आवडण्याचे वा न आवडण्याचे चिकित्सक, अभ्यासपूर्ण विश्लेषण म्हणजे 'समीक्षा' होय. कोणत्याही साहित्यकृतीची/कलाकृतीची समीक्षा करण्याची पहिली पायरी म्हणजे त्या कलाकृतीचा, साहित्य कृतीचा रसास्वाद घेणे. कोणत्याही कलाकृतीचा आस्वाद घेताना पुढील मुद्दे लक्षात घेणे आवश्यक असते.

- (१) पुस्तकाचा वाङ्मय प्रकार कोणता ?
- (२) पुस्तकातील व्यक्तिरेखा आणि त्यांच्या स्वभावातील भारावून टाकणारे विशेष.
- (३) व्यक्तिरेखा सहजपणे फुलल्या, की बारकावे कृत्रिमतेने टिपले आहेत ?
- (४) कथानक आकर्षक व उत्कंठावर्धक आहे का ?
- (५) काव्यसंग्रह असल्यास कवितांचे भावसौंदर्य, विचारसौंदर्य व अर्थसौंदर्य कशातून जाणवते ?
- (६) लेखकाची भाषाशैली कशी आहे ?
- (७) पुस्तकाची सुरुवात व शेवट आकर्षक आहे का ?
- (८) पुस्तकातून मिळणारे चिरंतन मूल्य, संदेश, उपदेश तसेच कथानक व त्यातील आशय आणि कथानकाचा विषय या सर्वांचा मनावर एकत्रित परिणाम होतो का ?

आज मी गिरिजा कीर यांच्या बालसाहित्याबाबत लिहिणार आहे. विपुल साहित्य निर्मिती करूनही गिरिजाबाईंच्या लेखनात तोचतोचपणाचा दोष अभावानेही आढळत नाही, हे त्यांचे सर्वात मोठे यश आहे. त्यांची नाटुकली आपण वाचलीत तर आपल्या असं लक्षात येईल, की चमत्कार, अद्भुतरम्यता या साऱ्यांपेक्षा बाईंना दैनंदिन जिव्हाळ्याचे प्रश्न खूप महत्त्वाचे वाटतात आणि तेही बालकांच्या विश्वातले. त्यांच्या काही **बालनाटिकांकडे** मी आपले लक्ष वेधू इच्छिते. इटुकली पिटुकली नाटुकली या संचात 'आमच्या आपल्या गप्पा टप्पा', 'चला खेळू नाटक नाटक', 'साळुंकीची कहाणी', 'एड्स' गेले गेले' या बालनाटिका नऊ ते बारा या वयोगटासाठी आहेत. तर 'नीला राणीचा दरबार' आणि 'मी कोण होणार' या नाटिका बालवर्गासाठी आहेत. मला बालवर्गासाठी असलेल्या बालनाटिकांचे विशेष महत्त्व वाटते, कारण हा प्रांत

पूर्णतया दुर्लक्षित असा आहे. पुण्याच्या रजनी परांजपे या वयोगटासाठी साधी सोपी जोडाक्षर विरहित पुस्तके प्रकल्प म्हणून तयार करून घेतात. त्यांच्या या स्तुत्य प्रयत्नाला गिरिजाबाईंची ही बालनाटके साथच देतात.

मला विशेष आवडलेल्या एका बालनाटिकेचा उल्लेख करते. नाव आहे, 'एक अर्ज आहे बाप्पा'. सुजाता आणि सदानंद यांच्या घरात घडणारी ही गोष्ट. घरातली मोठी माणसं बाहेर गेली आहेत आणि अशा वेळी छोटी मुलं महत्त्वाचा विचारविनिमय करत आहेत. मुलांसाठी कोणता प्रश्न इतका निकडीचा असतो? तर आई, बाबा, शेजारी या मोठ्यांचं बॉसिंग त्यांना सहन होत नाही; पण हे सांगणार कुणाला? मग सर्वाना वाटतं, की आपल्या तक्रारीचा पाढाच वाचू अर्जात आणि हा अर्ज चक्क बाप्पापुढे ठेवूया. देव नक्की प्रसन्न होईल आणि मग सुरू होते एक सामुदायिक अर्ज लेखन. इथे लेखिकेने काय छान तक्रारी मांडल्यात. आईची शिफॉनची साडी नेसायला मिळालीच पाहिजे. बरफ का गोला खाण्याची आज्ञाही पाहिजे. भेळ खायला मिळायलाच हवी. मधू, भाऊ, विनया ही मित्रमंडळीच कशी बाप्पाचं रूप घेऊन येतात आणि एकमेकांशी कशी भांडू लागतात, त्या प्रसंगात गंमत आली आहे. या नाटिकेला मुलांच्या मनाच्या खिडक्या उघडण्याचे कौशल्य लाभले आहे. छोटे-मोठे सारेच या नाटिकेच्या प्रयोगात रंगून जातील. नाटकाला जे दृश्य परिणाम असायला हवेत ते गिरिजाबाईंच्या नाटकात, प्रभावीपणे दिसतात. मोजक्या पात्रांतून जिवंत दृश्य साकार करणे आणि बालप्रेक्षकांची मने जिंकणे ही अवघड बाब आहे; पण बाई ती लीलया पेलतात.

आता आपण गिरिजाबाईंच्या बालांसाठी असलेल्या अन्य साहित्यकृतींकडे वळूया.

लहान मुलांच्या मनावर उत्तम संस्कार घडावेत म्हणून बाईंनी पुण्यश्लोक अहिल्याबाई होळकर, तपस्विनी अनुताई वाघ, शिक्षणव्रती ताराबाई मोडक, संत गाडगेबाबा, महात्मा जोतीबा फुले अशी सुंदर सुंदर चरित्रे लिहिली आहेत. त्यांच्यातली सामाजिक बांधिलकीची भावना जणू मुलांच्या हृदयाला साद घालते. त्या म्हणतात, "थोरांनी केलेलं कार्य पुढे नेणं हेच त्यांचं खरं स्मारक!"

प्रत्येक चरित्रात त्यांनी एकेक महत्त्वाचा विचार मांडला आहे. उदा., महात्मा जोतीबा फुले यांच्या चरित्रात गिरिजा कीर लिहितात, "प्रत्येक सुशिक्षित स्त्रीला, आपल्याला लिहिती बोलती करणाऱ्या या पित्याचं ऋण कधीही विसरता येणार नाही."

ताराबाई मोडक या शिक्षणव्रती स्त्रीबद्दल लिहिताना त्या म्हणतात, "माणसं ओळखून त्यांचा योग्य कामाला उपयोग करणं ही ताराबाईंची खासियत आहे." खरं आहे! मोठी माणसेच हिऱ्याची पारख करू शकतात. ताराबाई मोडक यांचा वसा पुढे चालवणाऱ्या अनुताई वाघ यांचे चरित्र सादर करताना गिरिजाबाई म्हणतात, "ज्या भागात काम करायचं त्या भागातील मुलं शिकती आणि शिक्षणासाठी येती करणं, त्या परिसरातल्या जीवनावश्यक अडचणी लक्षात घेणं, कार्यानुभव शिकवताना रोजगाराची संधी उपलब्ध करून देणं, त्यांना समजेल अशी भाषा वापरणं, श्रद्धेनं शिकवणं, त्यात प्रेम ओतणं या गोष्टी अनुताईंनी आचरणात आणल्या. जन्मभर ते कार्य पुढे नेण्यासाठी सळसळत्या रक्ताची तरुण मुलं पुढे येवोत! हेच अनुताईंचे खरे स्मारक ठरेल!"

संत गाडगेबाबा यांच्या चरित्रातील हा संदेश बघा "मुलांनो, संतपद प्राप्त व्हायला चमत्कार करावे लागत नाहीत. विभूती लावून ध्यानस्थ बसावे लागत नाही. पहाडात निघून जावे लागत नाही. लोकांत राहून लोकजागृती कशी करावी हे संत गाडगेबाबांनी दाखवून दिलं. म्हणूनच ते महान संत होत."

दुःखाच्या अग्नीत होरपळूनही शुद्ध सोन्यासारख्या लखलखणाऱ्या माता अहिल्याबाई होळकर यांच्या चरित्रात त्या लिहितात, "प्रजेला पुत्रवत मानून अपार सुख देणाऱ्या, दानधर्म करणाऱ्या अहिल्याबाई सदैव इतरांसाठी जगल्या एखाद्या अचल दीपस्तंभासारख्या. त्यांचं जीवन गंगाजळासारखं निर्मळ होतं."

अशा प्रकारे प्रत्येक चरित्रातून गिरिजाबाईंनी मुलांना एक प्रत्ययकारी संदेश दिला आहे. मुलांना पचेल, रुचेल अशी सोपी पण हृदयाला हात घालणारी भाषा वापरून त्यांनी चरित्रलेखनाला एक नवा आयाम दिला आहे.

गिरिजाबाईंनी बालांसाठी विपुल कथाही लिहिल्या आहेत.

“तू सावित्री हो!” या पुस्तकात एकूण आठ कथा आहेत. त्यातील “गोष्ट एका माणसाची” ही कथा नितांत सुंदर उतरली आहे. मधू या गरीब मुलाची आई आजारी पडते. तिच्या पोटात गाठी झाल्याचे डॉक्टर सांगतात आणि ऑपरेशनने तिला बरे वाटेल असा निर्वाळाही देतात. मधू अत्यंत निरुपायाने एकाचे पाकीट मारतो, कारण त्याच्याजवळ पैसे नसतात. मधू नोटा मोजतो, तब्बल दोन हजार. पण सोबत चिट्ठी असते,

“प्रिय आनंदा,

सोबत दोन हजार रुपये पाठवतोय. आईचं औषधपाणी नीट कर. मी येत नाही. तेवढेच पैसे वाचतील. आईच्या उपयोगी पडतील...” खाली पत्ता.

या पत्राने मधूचे डोळे उघडतात. तो पत्ता शोधत त्या माणसाकडे जातो. त्या माणसाने आपल्या आईच्या आजारपणासाठी ते पैसे ठेवलेले असतात. मधू आपल्या वार्ड कृत्याची कबुली देतो; पण तो मनुष्य ते पैसे मधूला परत करतो. “आजच आई गेल्याची तार आली. आता मी या पैशांचं काय करू? तुला हे पैसे कामी येतील. तुझी आई बरी झाली तर माझीच आई बरी झाली, असा आनंद मिळेल मला!” मोठ्या मनाचे हे दर्शन विस्मयचकित करणारे आहे.

“फुलं फुलवणारा म्हातारा” या पुस्तकातील याच नावाची पहिलीच कथा मोठी सुरेख आहे. या कथेत खूप चमत्कार असले तरी मूळची ही जपानी कथा खिळवून ठेवते. सुंदर स्वैर अनुवादाचे उत्तम उदाहरण म्हणून तिचा उल्लेख करता येईल.

‘बालकादंबरी’ हे कथेच्या पुढले पाऊल. गिरिजाबाईंचा ‘झंप्या द ग्रेट’ खरोखरीच ग्रेट आहे. महाचळवळ्या, वळवळ्या, बघावं तेव्हा नसत्या उद्योगात गढलेला झंप्या बघता बघता बालवाचकांचा लाडका होऊन जातो. आग लागली असे वाटून आगीचा बंब बोलावण्याचे प्रकरण त्या कथेत रंगले आहे.

‘यडबंबू ढब्बू’ ही बालकादंबरी मनोरंजक आहे. प्रत्येक लहान मूल आईचं आपण आवडतं व्हावं या प्रयत्नात असतं. ढब्बू हा मुलगा आईला उगाचच्या उगाच त्रास देणारा नसतो. ताईचा साखरपुडा असतो. त्यासाठी घरात मिठाई केलेली असते. काही गरीब मुले मागू लागतात. ढब्बू नाही म्हणतो; पण आई म्हणते, “तुकडा तुकडा देऊन टाक त्यांना, कुणाला दुःखी ठेवू नये. सर्वांवर प्रेम करावे.” ढब्बू ते ध्यानात ठेवतो. दुपारी सगळे वामकुक्षी घेत असतात, त्या वेळी आईने व्याह्यांना देण्यासाठी आणलेले मिठाईचे ताट ढब्बू भिकाऱ्यांना वाटतो, तो भाग वाचकांना आवडावा असा आहे.

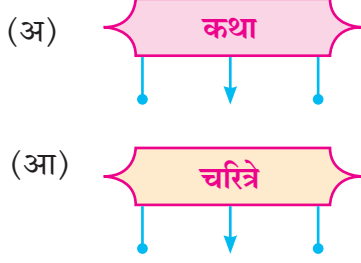
एकूणच गिरिजाबाईंना शब्दांचे इतके सुंदर दान पडले आहे, की ‘अनंत हस्ते कमलाकरणे, देता किती घेशील दो कराने?’ असे वाटावे.

गिरिजाबाईंच्या लेखणीला, त्यांच्या संस्कारक्षम वाङ्मयाला माझा अंतःकरणपूर्वक मानाचा मुजरा!

(बोलकी पाने)

(१) आकृत्या पूर्ण करा.

साहित्यिक गिरिजा कीर यांच्या साहित्याची वैशिष्ट्ये.

(२) टिपा लिहा.

(अ) गिरिजा कीर यांच्या बालनाटिकांचे विशेष.

(आ) 'यडबंबू ढब्बू' या गिरिजा कीर यांच्या बालकादंबरीतील विनोद.

(३) 'मधूचे कृत्य संवेदनशील मनाचे उत्तम उदाहरण आहे' या विधानाबाबत तुमचा अभिप्राय स्पष्ट करा.

(४) साहित्यकृतीचा आस्वाद घेताना लक्षात घ्यायचे मुद्दे, तुमच्या शब्दांत स्पष्ट करा.

उपक्रम : पाठ्यपुस्तकातील कोणत्याही एका पाठाचा समीक्षेच्या/रसास्वादाच्या पायऱ्यांच्या आनुषंगाने अभ्यास करा व त्याचे लेखन करा.

या खेळात डावीकडील चौकटीत काही शब्द दिलेले आहेत. त्याच अर्थाचे दोन अक्षरी जोडाक्षर असलेले शब्द तुम्हांला ओळखायचे आहेत. त्या शब्दांतील जोडाक्षरे वेगळी काढल्यावर त्यातून दोन अर्थपूर्ण शब्द तयार होतात. ते लिहिण्यासाठी तुम्हांला दोन चौकटी दिलेल्या आहेत. शब्द ओळखण्यासाठी त्यांचे सूचक अर्थ उजवीकडील दोन चौकटीत दिले आहेत.

उदाहरणामध्ये, 'छान' या अर्थावरून मस्त हा शब्द सुचवला आहे आणि 'मस्त' वरून मस आणि मत हे दोन शब्द बनतील. ज्यांचे अर्थ उजवीकडील चौकटीत दिले आहेत.

